

— Vanavond gaan we naar huis, zei Gust Vervloet tot zijn nieuwe makker.

— Maar zou ik durven meegaan ?

— Waarom niet ? 't Zal deugd doen weer eens andere mensen te zien en rond een Vlaamse haard te zitten. 't Smaakt nog zo goed, als we aan moeders tafel eten. En van tijd tot tijd zullen we ook een nachtje blijven slapen.

— Is dat niet gevaarlijk ?

— Soms wel, maar ik kan niet altijd de lust weerstaan, in mijn oud nest te kruipen. Ik heb er geslapen van mijn achtste jaar en ik lig er tienmaal gemakkelijker dan gelijk waar.

— Maar zo de gendarmen kwamen ?

— Och, we zijn gewoonlijk gewaarschuwd. Er bestaat zo'n soort verspietersdienst, moet ge weten.

— Wat ge zegt ?

— En dat werkt goed.

— Hoe dan ?

— Wel, men bericht het elkaar, als er onraad is. Ge ziet, ik word gewaarschuwd door onze hond. De molenaar geeft tijding door een vaantje op zijn molen. Miel, een leurder die het ganse land afloopt, weet altijd veel nieuwsjes, hij komt overal. Theophiel, de voerman op Brugge, is een onzer vertrouwden. Ook hij is immer op de weg, ziet en hoort veel en laat nooit na, ons op de hoogte te houden. En met allerlei soortgelijke middelen, houden wij ons de gendarmen van 't lijf. Zijt gerust, ze krijgen ons niet zo gauw.

Toen de duisternis gevallen was, gingen zij naar de hoeve. Zij stapten door de greppels en langs de zoom der akkers.

Weldra stonden ze bij de haag. Hier wachtten ze even.

Zo stoutweg binnen trekken, durfden ze niet. Men kon nooit weten, wie er zich bevond.

Doch de ouders verbijdden hun zoon.

BAKELANDT

The season
from
RANISES

't Duurde niet lang of de achterdeur ging open en een gestalte naderde.

— Gust! fluisterde men.

— Zijt gij het, Vital?

— Ja.

— Is alles veilig?

— Ja. Wees gerust.

— Maar zijt ge niet alleen?

— Ik breng een makker mede.

Het drietal trok naar binnen.

Vurig omhelsde moeder haar kind, en ook de anderen betuigden hun liefde.

— Ik heb een makker meegebracht, zei Gust, een lotgenoot.

— Zijt ge ook deserteur? vroeg vader.

— Ja, baas. Ik kom van Lichtervelde.

— Hoe hebt ge elkander ontmoet? Kom, vertel het ons eens.

Allen gingen aan tafel zitten en Gust verhaalde zijn kennismaking met Waen Meyer, of Alfons Stevens, zoals hij hem alleen kende.

— Hebt ge nog ouders? vroeg de boerin.

— Ja, bazin, gelukkig wel. Maar ge kunt denken hoe mijn lieve moeder om mijn afwezigheid treurt. Ze weet niet, waar ik ben en moet in duizend angsten verkeren.

— En waarom zijt ge niet in de streek gebleven? vroeg de baas. Dan kondt ge uw moeder van tijd tot tijd zien, zoals onze Gust doet.

— Ja, mijn hart trekt huiswaarts, maar ik ben er bijna verraden geworden. Ik moest vluchten, wilde ik niet in de handen der bloedhonden vallen.

— Ge moet maar moed houden: de tijden zullen verbeteren, troostte de boer.

— Kom, het eten staat gereed, riep Doka. Vergeet nu eens al het leed. We zijn nu weer samen.

De deserteurs zetten zich aan tafel en lieten de spijzen goed smaken.

— Zoudt ge deze nacht hier blijven? vroeg Liza.

— Neen, neen, sprak de baas, dat zou al te roekeloos zijn. Wij hebben gisteren bezoek van de gendarmen gehad en wie weet, ze moesten dat nog eens herhalen.

— Ja, 't is beter dat wij deze nacht naar het bos terugkeren, meende Gust. Maar we mogen toch nog een uurtje blijven klappen zeker?

— Natuurlijk.

— We komen van de week terug en dan blijven we tot 's morgens.

— Dat is goed, zei moeder, en uw vriend komt altijd mede.

— Maar doe ik u geen last aan? vroeg Waen Meyer.

— Dat kunt ge begrijpen. Ge staat nu onder onze bescherming.

— O, zo mijn moeder dit wist, hoe gelukkig zou ze zijn.

— Kunt ge het haar niet eens laten weten?

— Maar wie gaat van hier naar Lichtervelde?

— Miel, de leurder! riep Doka.

— O, ja, hij kent mijn ouders zeer goed en hem kunnen wij vertrouwen.

— 't Is een braaf manneke! verzekerde de knecht.

— Zodra hij hier komt, zal ik het hem zeggen, beloofde de boerin.

— Ik dank u, en dat hij moeder volkomen gerust stelt.

't Gezelschap bleef nog enige tijd bijeen.

Inmiddels pakte Doka voedsel in, en tegen middernacht vertrokken de jongelingen naar hun schuilplaats.

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955